

clàssic

«Escrivim la nova cançó escocesa»

Poques persones han marcat la història de l'Scottish National Party (SNP) com Winnie Ewing.

Filla d'un matrimoni de classe popular de Glasgow, va llicenciar-se com a advocada a la University of Glasgow, on va començar la seva militància política en associacions d'estudiants independentistes. El 1967 es va convertir en la primera dona diputada de l'SNP, al Parlament de Westminster, un fet històric que va ajudar al partit a guanyar suport entre la població. El 1975 Ewing també esdevingué eurodiputada. Durant els anys en què va representar Escòcia a Europa, fins al 1999, va guanyar-se el nom de Mrs. Scottish, per la seva determinació en la defensa del país. El 12 de maig de 1999, després de guanyar la Devolution, es va inaugurar el Parlament escocès, amb un discurs de Winnie Ewing, diputada a la nova cambra, que perdurarà en el record dels escocesos com el dia en què van començar a escriure el somni de la recuperació de la llibertat.

Agraïm els funcionaris, que han estat mestres d'eficiència durant tot aquest dia llarg i difícil.

Tinc l'oportunitat de fer un breu discurs, i començaré amb les paraules que sempre he volgut dir o sentir dir a algú: el Parlament escocès, que fou suspès el 25 de març de 1707, es torna a convocar en el dia d'avui.

No he pogut dir aquestes paraules fins que no han fet el jurament tots els diputats i realment s'ha convocat el Parlament.

Aquest és un dia històric, i després de molt de temps en política, sé que tenim un deute amb molts dels qui no són aquí, que no han viscut per veure la terra promesa. Vull esmentar algunes persones de tots els partits: Arthur Donaldson, Robert McIntyre, Alick Buchanan-Smith, Johnny Bannerman, Emrys Hughes, John Mackintosh i John Smith – la mort del qual és avui el cinquè aniversari. També vull esmentar el meu amic Allan Macartney, que tan a prop ha estat de veure aquest dia. Hi ha moltes persones més, però només he pogut esmentar aquelles que han estat amigues meves. Molts s'es-

Winnie Ewing

Diputada al Parlament escocès
de l'Scottish National Party
(1929)

menten als llibres d'història; d'altres no, però tots han fet possible aquest moment històric. Els ho agraeixo a tots i cadascun d'ells.

Com sap tothom, he estat diputada en dos parlaments. He passat vuit anys a la Cambra dels Comuns de Londres i n'he passat 23 al Parlament Europeu –que es diu ràpid! Fins al juliol, seré la mare del Parlament Europeu. M'afanyo a afegir que no soc la diputada de més edat d'aquell Parlament, tot i que soc la de més edat d'aquest, cosa molt desconcertant –crec que es deuen haver equivocat al meu certificat de naixement.

Tinc moltes esperances pràctiques i sinceres pel Parlament que avui reobrim. La primera és que intentem seguir més aviat l'estil de consens del Parlament Europeu, despatxant l'escomesa i la crítica maliciosa que s'associa amb Westminster.

En segon lloc, a la Cambra dels Comuns, vaig trobar que hi havia tradició per part del *Speaker*¹ de tenir consideració per les minories. Soc

1 És el nom que rep a Westminster el diputat que fa les funcions de president del Parlament.

experta en ser minoria, vaig estar sola tres anys a la Cambra dels Comuns i dinou al Parlament Europeu, però ara que tots som minoria i espero que el *Presiding Officer* [president del Parlament escocès], sigui qui sigui, serà considerat amb tots i cadascun de nosaltres.

La meva esperança següent és que aquest Parlament, per la seva mera existència, creï millors relacions amb Anglaterra, Gal·les i Irlanda del Nord, i crec que aquesta esperança també es troba al cor dels pobles de tots aquests països.

La meva darrera esperança pràctica és que tots els que han nascut a Escòcia —alguns dels quals, com jo, no ho vam poder evitar— i tots els que han triat Escòcia com el seu país, viuran junts en harmonia, gaudint de les nostres cultures però mantenint-se lleials a les seves.

A Europa i al món sencer, hi ha un cúmul de bona voluntat vers Escòcia. Vaig tenir el privilegi de visitar 28 països del Tercer Món com a membre del Comitè europeu pel Tercer Món. Vaig conèixer molts caps d'estats de països amb problemes, que van

preguntar per què trigàvem tant els escocesos. Sé que a tots aquests països hi haurà molta bona voluntat.

He participat en la Convenció de Lomé, formada pel Parlament Europeu més la meitat del món.² Un dels nostres moments de més orgull va ser quan la Convenció de Lomé va reunir-se a Inverness i vam acordar la Declaració d'Inverness, que va passar a formar part del Dret Internacional. En aquesta declaració, vam escombrar els darrers vestigis de l'apartheid. Així vam jugar un paper constructiu en l'escenari internacional, obtenint-ne l'admiració de tots els assistents a l'assemblea, des d'Àfrica, el Carib i el Pacífic.

En nom del meu partit, juro que farem que aquest Parlament funcioni. Tots els aquí presents podem fer-lo funcionar —i fer-ne un model de democràcia moderna. No és cap secret que, per als membres de l'Scottish National Party, aquest Parlament no

2 La Convenció de Lomé és un acord d'intercanvi comercial entre la UE i els estats sorgits de les excolònies del Regne Unit, França i Bèlgica, a l'Àfrica, al Carib i Oceania, que va ser vigent entre el 1975 i el 1995, quan va ser reemplaçat per la Declaració de Yaoundé.

representa ben bé la realització del nostre somni, sinó que és un Parlament sobre el qual podem construir un somni. El nostre somni és que Escòcia sigui tan sobirana com Dinamarca, Finlàndia o Àustria, ni més ni menys. Tanmateix, sabem que aquest somni només es pot realitzar quan hi hagi un consens total en el poble escocès, i això ho acceptem.

Acabaré citant el debat de 1707. He triat un passatge de Lord Belhaven, que s'oposava al tractat:

«Mostreu-me un patriota espuri, un buscabregues grandiloqüent, i us mostraré un bandarria. Mostreu-me un home que estima tots els països per igual amb el seu, i us mostraré un home completament mancat de sentit de proporció. Però mostreu-me un home que respecti els drets de totes les nacions mentre que està disposat a defensar els drets de la seva davant de totes elles, i us mostraré un home que és tant nacionalista com internacionalista».

Es deia que el 1707 era el final d'una vella cançó. Tots els aquí presents podem començar a escriure junts una

nova cançó escocesa, i us insto a tots a cantar-la en harmonia *fortissimo*. ■